

CONFESSIO
Catholicæ Fidei
CHRISTIANA: VEL

potius Explicatio quædam Confessionis à
Patribus factæ in Synodo Prouinciali,
quæ habita est Petrikouizæ, Anno
Domini M. D. LI. Mense
Maio congregatis.

num. 6. Cap. 9. num. 2.

ANTVERPIÆ
In ædibus Ioannis Steelfii,
ANNO M. D. LIX.

Cum Gratia & Priuilegio.

VERA

Coll. Soc. I. I. S. V. Salm. ex dono Regum.

SERENISSIMO ET

CHRISTIANISSIMO PRINCIPI ET

Domino, Domino Sigismundo Augusto Dei gratia

Regi Poloniae, magno Duci Lituaniae, Russiae, Prus-

siae, Masouiae, Samogitiae &c. Domino & haere-

di: Domino suo clementissimo, Nicolaus

Dziergovvski Archiepiscopus Gnesnen-

sis, Legatus natus & primas, orationes

& obsequia sua reuerenter

commendat.

I Qua Gens alia, nostra praeteris habere videtur, quod in

Domino gloriari, de quo Deo, cu

1. Cor. 1.

ius hoc solius est beneficium, me-

rito gratias agere possit ac debeat, quod cum

alia pleraque post agnitam veritatem, & re-

ceptum semel Christi Euangelium, transferri se

Gal. 1.

in aliud cuiusvis potius, quam Christi Euange-

lium passa sint, nostra haec (quod illi perpetuum

cuius hoc inspiratione factum est, Deus esse

1. Ioan. 2.

velit) quod audiuit ab initio, in eo permansit

Heb. 13.

neq; commisit ut doctrinis variis & peregrin-

1. Tim. 6.

nis abduceretur, Verum quod Timotheum, ac

verum veri Dei cultorem unumquemque, Paulus

admonet, depositum fideliter custodiuit,

deuitans prophanas vocum nouitates, & op-

positiones falsi nominis scientiae, quas quidam

promittentes, circa fidem exciderunt. Sed banc

illi tantam constantiae laudem, eripere cona-

tur totius humani generis hostis ille capitalis,

Quod Fides fun

DAMENTVM SIT

religionis Christianæ.

CAPVT PRIMVM.

Verè Fidem sanctissimæ religionis, doctrinæq; Christianæ fundamentum, simul ianuam & viam in vitâ, ac recursum quandam atq; reductionem, à corruptione ad incorruptionem immortalitatemq; esse dixerunt, si verè vim eius expressisse videntur. Nam per hanc accessum habemus ad patrem, qui vitæ nobis & immortalitatis auctor est. Credere enim oportet accedentem ad Deum. Accedit ad Deum, qui inuocat eum. Quomodo autem inuocabunt, dicit Apostolus, in quem non crediderunt? Fides itaq; cum primis est necessaria, sine qua impossibile est placere Deo: Quam qui non habet, frustra accedit ad Deum, frustra loquitur, frustra inuocat Deum. Intellexit hoc Propheta cū dixit: Credidi propter quod locutus sum. Quin & Apostolus: Et nos, inquit, credimus, propter quod & loquimur. Prima ergo vox eius, qui se Christianum profitetur, est, Credo. Hinc est, quod non Sophi, non Philosophi, sed fideles appellamur. Verum quid tandem illud est, quod credere nos oportet? nihil aliud est quàm Iesum Christum, & hunc crucifixum. Hæc est fidei nostræ summa, vt credamus, nos, qui primorum parètum nostrorum culpa facti eramus filij iræ, filij gehennæ, rei mortis æternæ, nō potuisse, neq; posse à morte liberari, nisi per vnum mediatorem Dei & hominum, hominē Christum Iesum, qui dedit semetipsum redemptionem pro omnibus: qui factus est propitiatio pro peccatis nostris: nō pro nostris autem tantum, verum & totius mūdi: qui lauit nos à peccatis nostris in sanguine suo: Qui cū inimici fuisset, reconciliauit nos Deo patri. Quomodo autem reconciliauit? Vt sicut per inobedientiam vnus hominis, peccatores constituti fuimus multi, sic per vnus obedientiam iusti constitueremur multi. Factus est enim obediens pa-

Chrysof.
Tomo 4.
Homil. de
fide, spe, &
charitate.
Cyril li 4.
super Ioan.
cap. 9.
Rom. 5.
Hebr. 11.
Rom. 10.
Heb. 11.
Psal. 115.
2. Cor. 4.

Eph. 2.
1. Tim. 2.
1. Ioan. 2.

Apoc. 1.
Rom. 5.
Rom. 5.

A tri